

На двора тълпа отъ стари и млади дервиши заобикаляше ново-пристигналиятъ гостенинъ или гостени. Гостенина така сжщо бѣше дервишинъ, само отъ другъ законъ; на главата си той носеше не бѣлъ агнешки, но татарски калпакъ, съ зеленъ връхъ и съ черни агнешки кожи; облѣченъ бѣше той съ хубава копринена съ желти пръчки *антерия*, а изъ-подъ богатийгъ му поясъ стърчаха скъпи пищови и ятаганъ. Той бѣше воененъ дервишъ, на когото се позволява да пѣе пѣсни съ гола сабля за знакъ на това, че вѣрата на Пророка трѣбва да се распространява съ мечъ. До него стоеше една жена; тя бѣше облѣчена съ свѣтло-зелена ферджа и лицето ѝ забулено съ гѣстъ *яшмакъ*, подъ който едвамъ се виждаха само очитѣ, блестящи като бриланти и страхливо озѣртвающи се при дневната свѣтлина. До тѣхъ имаше едно магаре, натоварено съ завивки и черги; а по двѣгъ страни на самаря висѣха джебета отъ желтъ бакъръ за варение кафе и кутийки съ броеници и свѣти благовония и чазила отъ Мекка и Медена. Дервишина навѣрно е отъ далечъ, защото той пхтува съ харемътъ и покщнината

Старийтъ мюфтия изгльда страницигъ и заповѣда на свойтъ слуга да заведе жената въ харема му, за да я нагостятъ тамъ като далѣчна мила гостенка, а дервишина покани въ гостната стая на текето. Тамъ тѣ сѣднаха и послѣ взаимнигъ поздравления, като се напиха съ благовоненъ шербетъ, приготвяванъ обикновенно отъ дервишитѣ, захванаха да говорятъ, а дервишитѣ, готови да изпълнятъ и най-малката заповѣдъ на мюфтията, стояха съ кръстосани на гърди ржцѣ и съ навѣдени къмъ земята глави.

— Отдавна ли пристигна въ нашигъ краища, въ земята на падишаха?

— Земятъ на Падишаха сж и наши и ваши, тѣ принадлежатъ на мюсюманитѣ; той е Халифъ на Ислама.

— Но кога стъпи въ румелийската страна?

— Десето слънце е вече откакъ съмъ оставилъ морето и странствувамъ по сушата.

— Гдѣ е твоята родина?